

Lluçmajor

itinerari urbà
itinerario urbano
urban itinerary
Stadtspaziergang

Mallorca
04

itinerari urbà

centre històric de Lluçmajor

L'itinerari proposat pel centre de Lluçmajor concentra la major part del patrimoni historicoartístic de la ciutat. Aquí es troba la major part de les cases senyoriales, que, juntament amb l'església de Sant Miquel, l'Ajuntament i el convent de Sant Bonaventura, formen un atractiu itinerari turístic i cultural.

L'eclecticisme és la característica fonamental que apreciarà el visitant, ja que la insularitat ha influït en l'arribada tardana dels diferents estils artístics propis de cada època històrica.

Començam el nostre itinerari en el ❶ monument dedicat al rei Jaume III (1927), situat al passeig del mateix nom.

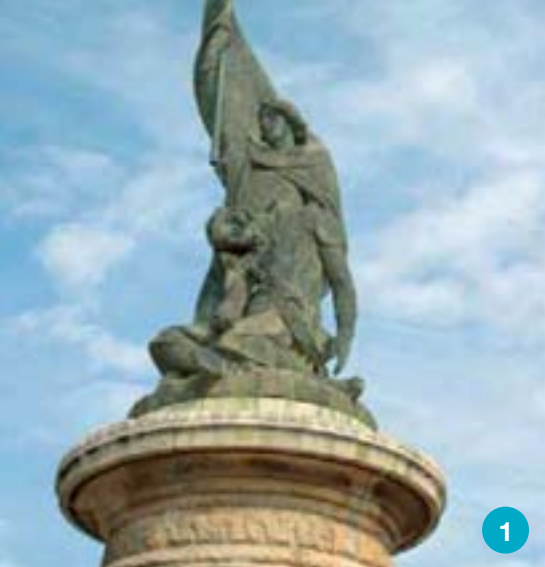
El naixement del Regne de Mallorca va ser el resultat de la divisió del regne d'Aragó entre els hereus de Jaume I el Conqueridor, el qual, amb gran visió estratègica, després del debilitament dels musulmans a la batalla de Las Navas de Tolosa el 1212, completà l'àrea de reconquesta de la Corona d'Aragó amb l'annexió de València i les illes de l'arxipèlag balear. Les constants disputes entre els descendents del monarca culminen a la Batalla de Lluçmajor, el 25 d'octubre de 1349, amb la mort del darrer rei de Mallorca, Jaume III. La conseqüència d'aquesta derrota va ser l'annexió definitiva del Regne de Mallorca a la Corona d'Aragó, dins el procés històric de formació dels estats moderns (segles XIV i XV).

El conjunt escultòric, realitzat en bronze, representa l'infant Jaume, fill del rei Jaume III, sostenint el cos mort del seu pare i una bandera de l'antic Regne de Mallorca. El projecte es va encarregar a l'arquitecte Rubió Bellver (deixeble de Gaudí) i l'escultor va ser Camps Arnau. Es va inaugurar el 1927.

Continuant pel carrer del Bisbe Taixequet, a uns 200 metres, trobarem una petita plaça coneguda com a plaça del Sabater.

Al centre de la plaça podem contemplar **el monument dedicat als sabaters ❷**, professió de la majoria d'habitants de la ciutat fins als anys 70. Aquest monument, realitzat en pedra de Santanyí, típica de l'illa, representa diferents escenes de l'ofici. En va ser l'escultor Tomàs Vila, i es va inaugurar el 10 d'agost de 1963.

Al vèrtex de la plaça trobam **s'Abeurador Rodona ❸**, que, com el seu nom indica, és de forma rodona. La font és de pedra calcària, fa tres metres de diàmetre i com a única ornamentació té una columna de pedres. Originàriament va ser un abeurador per als muls i els cavalls. L'any 1916 l'Ajuntament hi realitzà una sèrie de modificacions, amb la instal·lació d'unes aixetes que el varen convertir en una font pública. El 1963, la plaça va ser reformada i l'abeurador va ser retirat, fins que l'any 1999 es va tornar a col·locar al seu lloc originari.

Des d'aquest mateix punt, si miram a l'esquerra podem veure l'antic **Hotel Espanya** **4**, construït el 1914. És el testimoni mut de la riquesa econòmica que representava la indústria del calçat a la nostra ciutat. En aquest hotel s'allotjaven els representants de pells i de nous models de sabates. L'edifici és de caràcter eclèctic, d'influència modernista en els motius ornamentals. El 2015 obrí, de nou, les portes l'Antic Hotel Espanya.

En el número 10 d'aquest mateix carrer trobam **Ca ses Xilenes** **5**. Actualment l'edifici està ocupat per l'Institut Nacional de la Seguretat Social. D'estil neoclàssic, va ser construït el 1925. El nom prové de les filles del propietari, nascudes a Xile, ja que els seus pares hi emigraren devers el 1908. Quan en tornaren varen construir aquest edifici.

Un poc més endavant, en el número 46 trobam l'**edifici de «La Caixa»** **6**. Va ser construït el 1908 i era la seu del Foment Agrícola. Avui és propietat de la caixa d'estalvis «La Caixa». És un edifici d'estil neogòtic, obra de Miquel Salvà «es capellà Cànaves». En la part central hi ha esculpit l'escut de Lluçmajor.

A continuació arribam a la plaça d'Espanya, centre neuràlgic de la ciutat. Al fons podem veure l'**Ajuntament de Lluçmajor** **7**. L'edifici, obra de Miquel Dalmau, data de 1882 i és d'estil eclèctic historicista. A la façana s'observa un revestiment inferior de marbre mallorquí. A la part superior hi ha un rellotge i un templet de forma octogonal de zinc, que té una campana a l'interior, i rematat per un penell.

En aquesta mateixa plaça destaquen les façanes de l'**edifici del Cafè Colón** **8** i de l'**antiga Casa del Poble** **9** - Plaça Espanya, nº 25-26. La primera té reminiscències modernistes en la decoració i en la utilització de la línia corba (frontó, finestres...). La segona és d'estil eclèctic i combina elements classicistes amb elements regionalistes (bossellament de la planta baixa i decoració amb motius vegetals de les finestres...).

Davant l'Ajuntament podem veure la imponent **església parroquial de Sant Miquel** **10**. És l'edifici més emblemàtic de la ciutat, ja que es pot contemplar a certa distància des de qualsevol via d'accés a Lluçmajor. També és l'església més gran de Mallorca, després de la catedral de Palma. (Vegeu fullet específic.)

Adossada al temple hi ha la **Casa Rectoral** **11**. És una representació de les cases senyoriales del segle XVIII. Té un escut d'armes al balcó i un rellotge de sol a la façana. Els rellotges de sol són un element característic de Lluçmajor, un dels municipis de tot Europa amb major nombre d'aquests rellotges.

Per continuar el nostre recorregut, tornam a l'Ajuntament per seguir pel carrer de la Fira fins a arribar al carrer del Convent, on girarem a l'esquerra, i a uns 200 metres a la dreta trobarem la plaça de Sant Bonaventura. Al centre hi ha l'**estàtua S'Espigolera** **12**, monument dedicat a la poetessa llucmajorera Maria Antònia Salvà. Va ser realitzat en bronze l'any 1965 per l'escultor Horacio de Eguía. L'autor es va inspirar en un poema de la poetessa titulat «L'Espigolera». El monument representa una nina amb trenes portant un feix d'espigues. Aquesta escena costumista va ser presenciada en moltes ocasions per Maria Antònia Salvà, ja que antigament les nines anaven darrere els garbelladors recollint les poques espigues que deixaven. Al costat oposat de la plaça trobam el **convent i l'església de Sant Bonaventura** **13**.

La primera sol·licitud per fundar un convent a Lluçmajor data de l'any 1576, una iniciativa que va sorgir del convent de Jesús de Palma, fundat pel pare Catany, natural de Lluçmajor. Des d'allà arribaven germans i altres predicadors per demanar almoïna a les finques del poble. Els carmelites varen intentar establir-se a Lluçmajor però el poble va decidir que fossin els franciscans els que s'hi instal·lassin. Després dels tràmits burocràtics, els primers **franciscans** habitaren el seu primer monestir, situat al carrer del mateix nom (Monestir). Els primers anys els franciscans vivien de les subvencions que els atorgava l'Ajuntament.

Els franciscans aviat s'acostaren al poble realitzant la seva labor apostòlica, oferint fins i tot centres d'estudi on es podia rebre i transmetre la cultura, a més d'assistir els malalts i els pobres. El convent de Lluçmajor prest es va convertir en un important centre de fe i cultura cristianes.

El 1608 ocuparen l'emplaçament actual, i l'església es va construir entre 1620 i 1656. El convent es va edificar després del temple, en la segona meitat de segle XVII. El temple és d'estil renaixentista de línies sòbries i elegants.

El **portal principal** és barroc, del segle XVIII, amb la *porta coeli* característica dels temples franciscans. A les fornícules dels laterals, avui buides, hi havia les estàtues de sant Francesc i de Ramon Llull. En el cos superior i en el centre figura la Immaculada, i remata el portal l'escut franciscà presidit per la creu. Sobre el portal major hi ha una rosassa amb motlures concèntriques, i a la dreta un rellotge de sol. El **portal lateral** és també d'estil barroc i està presidit per sant Bonaventura. El **campanar** és de base quadrada i a la part superior està circumdat per una balustrada.

A l'interior destaca la **capella del Betlem**, de gran devoció entre els franciscans. El retaule major és d'estil barroc de finals del segle XVII. El cor està sostingut per arcs rebaixats, i l'orgue va ser construït a finals del segle XVII. La sagristia està situada a la dreta del presbiteri i va ser construïda entre 1694 i 1697.

Entre els franciscans il·lustres naturals de Lluçmajor destaca la figura del pare Boscana (1775-1831), que va participar en la missió californiana de San Juan de Capistrano .

La reforma del claustre començà l'abril de 2006 i fou inaugurat el juny de 2007. Veure fullet 07.

itinerario urbano

centro histórico de Lluçmajor

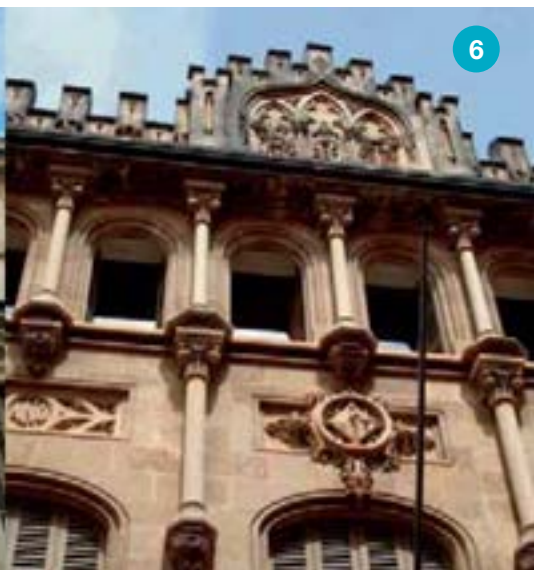
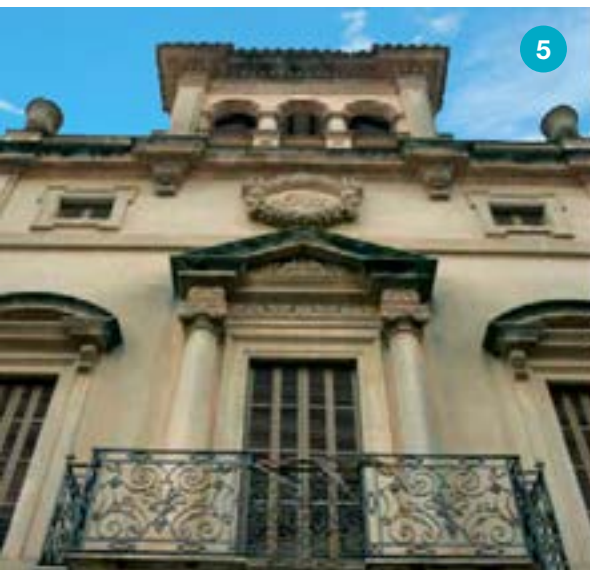
El itinerario propuesto por el centro de Lluçmajor, concentra la mayor parte del patrimonio histórico-artístico de la ciudad. Aquí están ubicadas la mayor parte de las casas señoriales, que junto a la iglesia de San Miguel, el Ayuntamiento y el Convento de San Bonaventura forman un atractivo itinerario turístico-cultural.

El eclecticismo es la característica fundamental que apreciará el visitante, ya que la insularidad ha influido en la llegada tardía de los diferentes estilos artísticos propios de cada época histórica.

Comenzamos nuestro itinerario en el 1 monumento dedicado al Rey Jaime III (1927), situado en el Paseo del mismo nombre.

El nacimiento del Reino de Mallorca fue el resultado de la división del reino de Aragón entre los herederos de Jaime I *El Conquistador*, quien con gran visión estratégica, tras el debilitamiento de los musulmanes en la batalla de las Navas de Tolosa en (1212), completó el área de reconquista de la Corona de Aragón con la anexión de Valencia y las islas del archipiélago balear. Las constantes disputas entre los descendientes del monarca culminan en la Batalla de Lluçmajor, el 25 de octubre de 1349, con la muerte del último rey de Mallorca, Jaime III. La consecuencia de esta derrota fue la anexión definitiva del Reino de Mallorca a la Corona de Aragón, dentro del proceso histórico de formación de los estados modernos (sXIV y SXV).

El conjunto escultórico, realizado en bronce, representa al infante Jaime, hijo del Rey Jaime III, sosteniendo el cuerpo muerto de su padre y una bandera del antiguo Reino de Mallorca. El proyecto se

encargó al arquitecto Rubió Bellver (discípulo de Gaudí) y el escultor fue Camps Arnau. Se inauguró en 1927.

Continuando por la calle Bisbe Taixaquet, a unos 200 metros, encontraremos una pequeña plaza, conocida como “Des Sabater”.

En el centro de la plaza podemos contemplar el **monumento dedicado a los Zapateros** **2**, profesión de la mayoría de habitantes de la ciudad hasta los años 70. Realizado en piedra de Santanyí, típica de la isla. El monumento representa diferentes escenas del oficio. El escultor fue *Tomás Vila* y fue inaugurado el 10 de agosto de 1963.

En el vértice de la plaza encontramos **S’Abeurador Rodona** **3**, que como su propio nombre indica, es de forma redonda. La fuente es de piedra caliza, tiene tres metros de diámetro y, como única ornamentación, tiene una columna de piedras. Originariamente, fue un abrevadero para los mulos y los caballos. En el año 1916, el Ayuntamiento realizó una serie de modificaciones, instalando unos grifos convirtiéndolo así en una fuente pública. En 1963, la plaza fue reformada y el abrevadero fue retirado, hasta que en el año 1999 se volvió a reubicar en su lugar originario.

Desde este mismo punto si miramos a nuestra izquierda podremos ver el antiguo **Hotel Espanya** **4** construido en 1914, es el mudo testimonio de la riqueza económica que representaba la industria del calzado en nuestra ciudad. En este hotel se hospedaban los representantes de pieles y de nuevos modelos de zapatos. El edificio es de carácter ecléctico de influencia modernista en los motivos ornamentales. Desde 2015 el Antic Hotel Espanya está, de nuevo, en funcionamiento.

En el número 10 de esta misma calle, encontramos **“Ca ses Xilenes”** **5**. Actualmente el edificio está ocupado por el Instituto Nacional de la Seguridad Social. De estilo neoclásico, fue construido en 1925. El nombre proviene de las hijas del propietario, nacidas en Chile ya que sus padres emigraron allí hacia 1908 y a su regreso construyeron este edificio.

Un poco más adelante, en el número 46 encontramos el **edificio de “La Caixa”** **6**. Fue construido en

1908 y era la sede del Fomento Agrícola. Hoy es propiedad de la caja de ahorros “La Caixa”. Edificio de estilo neogótico, obra de Miguel Salvá “es capella Cànaves”. En la parte central está esculpido el escudo de Lluçmajor.

A continuación llegamos a la Plaza d’Espanya, centro neurálgico de la ciudad. Al fondo podemos ver el **Ayuntamiento de Lluçmajor** 7. El edificio, obra de Miguel Dalmau, data de 1882 y es de estilo ecléctico-historicista. En la fachada se observa un revestimiento inferior de mármol mallorquín. En la parte superior hay un reloj y un templete de forma octogonal de zinc que tiene una campana en su interior y está rematado por una veleta.

En esta misma plaza, destacan las fachadas del **edificio del Café Colón** 8 y de la **antigua Casa del Pueblo** 9 - Plaça Espanya, nº 25-26. La primera tiene reminiscencias modernistas en la decoración y en la utilización de la línea curva (frontón, ventanas...). La segunda es de estilo ecléctico y combina elementos clasicistas con elementos regionalistas (almohadillado de la planta baja y la decoración con motivos vegetales de las ventanas...)

Frente al Ayuntamiento, podemos ver la imponente **Iglesia parroquial de Sant Miquel** 10. Es el edificio más emblemático de la ciudad, ya que puede contemplarse a cierta distancia desde cualquier vía de acceso a Lluçmajor. También, es la iglesia más grande de Mallorca tras la Catedral de Palma de Mallorca. (Véase folleto específico)

Adosada al templo se encuentra la **Casa Rectoral** 11. Es una representación de las casas señoriales del s. XVIII. Tiene un escudo de armas en el balcón y un reloj de sol en la fachada. Los relojes de sol, son un elemento característico de Lluçmajor, uno de los municipios con mayor número de relojes de sol de toda Europa.

Para continuar nuestro recorrido, regresamos al Ayuntamiento para seguir por la calle sa Fira hasta llegar a la calle Convent, donde giraremos a la izquierda y a unos 200 metros a la derecha encontraremos la Plaza de Sant Bonaventura. En el centro, se sitúa la **estatua S’Espigolera** 12, monumento dedicado a la poetisa lluçmajorera María Antonia Salvá.

Fue realizado en bronce en el año 1965 por el escultor *Horacio de Eguía*. El autor se inspiró en un poema de la poetisa titulado “L’Espigolera”. El monumento representa una niña con trenzas, portando un haz de espigas. Esta escena costumbrista, fue presenciada en muchas ocasiones por María Antonia Salvá, ya que antiguamente las niñas iban detrás de los cribadores recogiendo las pocas espigas que dejaban.

En el lado opuesto de la plaza encontramos el **Convento y la Iglesia de Sant Bonaventura** 13.

La primera solicitud para fundar un convento en Lluçmajor data del año 1576, cuya iniciativa surgió del convento de Jesús de Palma, fundado por el P. Catany, natural de Lluçmajor. Desde allí llegaban hermanos y otros predicadores para pedir limosna a las fincas del pueblo. Los carmelitas intentaron establecerse en Lluçmajor pero el pueblo decidió que fueran los franciscanos los que se establecieran. Después de los trámites burocráticos los primeros **franciscanos** se instalaron en su primer monasterio

situado en la calle con el mismo nombre (*Monestir*). Los primeros años los franciscanos vivían de las subvenciones que les otorgaba el ayuntamiento.

Los franciscanos pronto se acercaron al pueblo, realizando su labor apostólica, ofreciendo además centros de estudio donde se podía recibir y transmitir la cultura, además de asistir a los enfermos y a los pobres. El Convento de Lluçmajor pronto se convirtió en un importante centro de fe y cultura cristianas.

En 1608 se ubicaron en el emplazamiento actual y la iglesia se construyó entre 1620 y 1656. El convento se edificó después del templo, en la segunda mitad del s. XVII. El templo es de estilo renacentista de líneas sobrias y elegantes.

El **portal principal** es barroco del s. XVIII, con la “*Porta Coeli*” característica de los templos franciscanos. En las hornacinas de los laterales, hoy vacías, había las estatuas de San Francisco y de Ramón Lluç. En el cuerpo superior y en el centro figura la Inmaculada y remata el portal el escudo franciscano presidido por la cruz. Sobre el portal mayor hay un rosetón con molduras concéntricas y a su derecha un reloj de sol. El **portal lateral** es, también, de estilo barroco y está presidido por San Buenaventura. El **campanario** es de base cuadrada y en la parte superior está circundado por una balaustrada.

En su interior destaca la **capilla del Belén** de gran devoción entre los franciscanos. El retablo mayor es de estilo barroco de finales del s. XVII. El coro está sostenido por arcos rebajados y el órgano fue construido a finales del s. XVII. La sacristía está situada a la derecha del presbiterio y fue construida entre 1694 y 1697.

Entre los franciscanos ilustres naturales de Lluçmajor, destaca la figura del padre Boscana (1775-1831), quién participó en la Misión californiana de San Juan de Capistrano .

La restauración del claustro empezó en abril de 2006 y fue inaugurado en junio de 2007. Ver folleto 07.

urban itinerary

historic centre of Lluçmajor

The suggested itinerary through the heart of Lluçmajor takes in most of the city's historical and artistic heritage. It is here where most of the stately houses can be found, which, along with the Church of Sant Miquel, the Town Hall and the Convent of Sant Bonaventura, form an alluring sightseeing and cultural itinerary.

Eclecticism is perhaps the most salient feature that the visitor will notice, as insularity has often meant the late arrival of the different artistic styles of each historical era.

The itinerary begins at the 1 monument dedicated to King James III (1927), located in the avenue of the same name.

The Kingdom of Majorca was born from the division of the Kingdom of Aragon among the heirs of King James I, the Conqueror, who, after the defeat of the Muslims at the battle of Las Navas de Tolosa in 1212, strategically completed the area of the Aragonese Crown's reconquest, with the annexation of Valencia and the islands of the Balearic Archipelago. The constant disputes among the descendants of the monarch would culminate in the Battle of Lluçmajor, on 25th October 1349, with the death of Majorca's last King, James III. The result of this defeat was the final annexation of the Kingdom of Majorca to the Crown of Aragon, as a part of the historical process of the formation of the modern states (14th and 15th centuries).

This sculpted composition, made in bronze, portrays Prince James, the son of King James III, holding the deceased body of his father and a flag of the former Kingdom of Majorca. Entrusted to architect Rubió Bellver and sculptor Camps Arnau (a disciple of Gaudí), the piece was inaugurated in 1927.

As you continue down the street, Carrer del Bisbe Taixequet, some 200 meters down you will come to a small square known as the Plaça del Sabater, or "Shoemaker's Square".

In the centre of the square you will see **the monument dedicated to the cobblers 2**, which was the most common profession among the city's inhabitants until the 1970s. Made of Santanyi stone, a type of stone typically found on the island, this monument portrays different scenes of the trade. Created by sculptor Tomàs Vila, this monument was inaugurated on 10th August 1963.

Crowning the square is **s'Abeurador Rodona, or the "Round Water Trough" 3**, which, as its name indicates, is round in shape. The fountain is made of calcareous stone, has a diameter of three meters, and boasts a central stone column as its only decorative element. Originally used as a water trough for mules and horses, in 1916 the Town Council made a number of changes to it, installing several faucets and thus converting it into a public fountain. In 1963, the square was restored and the water trough was removed, until 1999, when it was finally returned to its original place.

If you look to your left from this very spot, you will see the old **Hotel Espanya 4**, which was built in 1914. Here lies the silent testimony to the economic wealth that the footwear industry once represented for this city. This hotel frequently accommodated the representatives of leather goods

and new shoe models. The building is eclectic in style, bearing the influence of the Art Nouveau in its decorative motifs.

In 2015 was reopened as Antic Hotel Espanya.

Located at number 10 of this same street, is **Ca ses Xilenes, or “Home of the Chileans”** **5**. Currently occupied by the National Institute of Social Security, this neoclassical building was erected in 1925 and named after the daughters of the owner, who were born in Chile, the parents having emigrated in around 1908. This house was built upon their return.

A bit further down at number 46 is the **La Caixa building** **6**. Built in 1908, this was initially the headquarters of the public agricultural promotion agency, *Foment Agrícola*. Today it is owned by the savings bank institution, La Caixa. This Neo-Gothic style building was created by Miquel Salvà, who was popularly known as “es capellà Cànaves”, or “Chaplain Cànaves”. In the centre of the building is a sculpture of Lluçmajor’s coat of arms.

Next you will come to the square, Plaça d’Espanya, which is the very heart of the city. At the far end of the square is the Town Hall, or **Ajuntament de Lluçmajor** **7**. This eclectic-historicist building was created by Miquel Dalmau, in 1882. The lower section of the façade is clad in Majorcan marble. The upper part of the building boasts a clock and an octagonal zinc shrine, housing a bell, and crowned with a weather vane.

Also worthy of note at this square are the façades of the **Cafè Colón building** **8** and the **house numbers 25-26** **9**, the former Town Hall. The first of these buildings has Art Nouveau airs in its decoration and curved lines (as can be seen in the pediment, windows and other features). The second is eclectic in style, combining classical features with regionalist elements (beveling in the masonry of the ground floor and the plant motif ornamentation on the windows, etc.)

In front of the Town Hall is the impressive **Parish of Sant Miquel** **10**. Indeed, this is the city’s most emblematic building, as it can be seen at a certain distance from any of Lluçmajor’s access roads. It is also the largest church in Majorca, second only to Palma’s main Cathedral. (See individual pamphlet.)

Attached to the church is the **Casa Rectoral, or home of the parish priest** **11**. This building offers an example of the stately homes built on the island during the 18th century, bearing a coat of arms on the balcony and a sundial on the façade. Sundials are in fact typical of Lluçmajor, this being one of the European municipalities with the largest numbers of sundials.

To continue the tour, you will need to return to the Town Hall. There you will take the street, Carrer de la Fira until you reach the street, Carrer del Convent, where you will turn left. Some 200 meters down on the right is the square, Plaça de Sant Bonaventura. Occupying the centre of the square is the **statue S’Espigolera** **12**, a monument dedicated to the town’s native poet Maria Antònia Salvà. This bronze statue was created in 1965 by sculptor Horacio de Eguía, who was inspired by one of the poet’s poems, titled “L’Espigolera”. The monument portrays a little girl in braids carrying a bundle of ears of grain. This local traditional scene was something that Maria Antònia Salvà witnessed frequently, as the girls used to follow the grain threshers, picking up the sparse ears of grains that they would leave behind.

On the opposite side of the square is the **Convent and Church of Sant Bonaventura** **13**.

The first request for authorisation to establish a convent in Lluçmajor dates from the year 1576. The initiative came from the Convent de Jesús in Palma, which was founded by Father Catany, a native of Lluçmajor. Priests and other preachers from that centre came to the estates of the

town in pursuit of alms. Whilst the Carmelites attempted to establish themselves in Lluçmajor, the town decided that it would be the Franciscans who would settle there. Following the bureaucratic formalities, the first **Franciscans** occupied the first monastery, located in the street of the same name (Monestir). Initially, the Franciscans subsisted on funding from the Town Council.

The Franciscans soon became close to the people, carrying out their apostolic work, and going so far as to offer educational centres for cultural exchange, in addition to serving the ill and the poor. The convent of Lluçmajor was quick to become an important centre of Christian faith and culture.

In 1608 the Franciscans moved the current location, and the church was built between 1620 and 1656. The convent was erected after the temple, during the second half of the 17th century. The temple follows the Renaissance style, with sombre and elegant lines.

The **main portal** is Baroque and dates back to the 18th century, with the *porta coeli*, or “door to heaven”, typical of Franciscan temples. The side niches, which are empty today, once bore statues of Saint Francis and Ramon Llull. In the centre of the upper section sits the Blessed Virgin, and the portal is crowned with the Franciscan coat of arms. Presiding over it is the cross. Above the main door is a rose window with concentric mouldings, with a sundial to the right. Overlooking the **side door**, which is also Baroque, is Saint Bonaventure. The base of the **belfry** is square, its upper section enclosed within a balustrade.

Particularly worthy of note inside is the **Capella de Betlem, or “Chapel of Bethlehem”**, an object of great worship among the Franciscans. The main altarpiece is Baroque in style and dates from the late 17th century. Sustaining the choir are segmental arches. The organ was also built at the end of the 17th century. The vestry is located to the right of the presbytery and was built between 1694 and 1697.

Among Lluçmajor’s distinguished native Franciscans, mention must be made of Father Boscana (1775-1831), who played an important role in California’s Mission of San Juan de Capistrano.

The restoration of the cloister began in April 2006 and was inaugurated in June 2007. See brochure 07.

Spaziergang

durch Das Historische Zentrum Von Lluçmajor

Auf dem durch das Zentrum vorgeschlagenen Spaziergang ist der größte Teil des historisch-künstlerischen Kulturerbes von Lluçmajor zu sehen. Hier befindet sich die Mehrzahl der Herrenhäuser, die zusammen mit der Pfarrkirche Sant Miquel, dem Rathaus und dem Kloster Sant Bonaventura zu einem reizvollen touristischen und kulturellen Spaziergang einladen.

Der Besucher wird vor allem den Eklektizismus zu schätzen wissen, da die Insellage zur Folge hatte, dass die Kunststile der verschiedenen historischen Epochen verspätet auf Mallorca Einzug hielten.

Wir beginnen unseren Spaziergang an dem ① Denkmal, das 1927 für Jaume III. an der gleichnamige Promenade errichtet wurde.

Das Königreich Mallorca entstand aufgrund der Aufteilung des Königreiches Aragon unter den Erben von Jaume I., dem Eroberer. Dieser hatte nach der Schwächung der Mauren in der Schlacht Las Navas de Tolosa im Jahre 1212 im Rahmen der „Reconquista“ die Vorherrschaft der Krone Aragoniens vollständig wiedererlangt, indem er mit großer strategischer Vision Valencia und die Inseln des balearischen Archipels annektierte. Die ständigen Streitigkeiten unter den Nachkommen des Monarchen fanden am 25. Oktober 1349 in der Schlacht von Lluçmajor ihren Höhepunkt, als der letzte König von Mallorca, Jaume III., fiel. Diese Niederlage hatte zur Folge, dass das Königreich Mallorca endgültig an die Krone Aragonien angegliedert wurde. Der Anschluss vollzog sich im Rahmen des historischen Prozesses der Bildung der modernen Staaten (vom XIV. bis zum XV. Jahrhundert).

Das Denkmal aus Bronze stellt Prinz Jaume dar, den Sohn von König Jaume III, der den toten Leib seines Vaters hält sowie eine Fahne des alten Königreiches Mallorca. Mit dem Projekt wurde der Architekt Rubió Bellver beauftragt. Der Bildhauer war Camps Arnau (Schüler von Gaudí). Eingeweiht wurde das Werk 1927.

Wir gehen weiter geradeaus in die Carrer del Bisbe Taixequet. Nach etwa 200 Metern gelangen wir an einen kleinen Platz, der als „Plaça del Sabater“, als Platz des Schuhmachers, bekannt ist.

In der Mitte des Platzes steht das **Denkmal, das den Schuhmachern gewidmet ist ②**. Diesen Beruf übte die Mehrheit der Bewohner von Lluçmajor bis Ende der 70er Jahre aus. Das Monument aus dem für die Insel typischen Santanyi-Stein stellt verschiedene Szenen des Handwerks dar. Das Werk wurde von dem Bildhauer Tomàs Vila erschaffen und am 10. August 1963 eingeweiht.

Am Ende des Platzes befindet sich der **s'Abeurador Rodona ③**, „die runde Viehtränke“, die wie schon ihr Name anzeigt, rund ist. Das Becken aus Kalkstein hat einen Durchmesser von drei Metern und als einzige Verzierung eine Säule aus Steinen. Ursprünglich wurden hier Maultiere und Pferde getränkt. Im Jahr 1916 wandelte die Gemeinde die Tränke zu einem öffentlichen Brunnen um. Seither sprudelt das Wasser aus vier Löwenköpfen. 1963 wurde der Platz neu gestaltet und der Brunnen entfernt. 1999 wurde er wieder an seinem ursprünglichen Ort aufgestellt.

Wenn wir von hier aus nach links schauen, können wir das alte **Hotel Espanya sehen ④**, das 1914 erbaut wurde. Es ist ein stummes Zeugnis für den Wohlstand, den die Schuhindustrie unserer Stadt brachte. In diesem Hotel stiegen die Vertreter von Leder und neuen Schuhmodellen ab. Das Gebäude ist eklektisch, die dekorativen Motive sind vom Modernismus beeinflusst. Seit 2015 das Antic Hotel Espanya ist wieder in Betrieb.

In der Hausnummer zehn derselben Straße befindet sich die **Ca ses Xilenes** **5**, das „Haus der Chileninnen“. Zur Zeit hat das Staatliche Sozialversicherungsinstitut, die spanischen Rentenanstalt, ihren Sitz in dem Gebäude. Es wurde 1925 in neoklassizistischem Stil erbaut. Der Name geht auf die Töchter des Eigentümers zurück, die in Chile geboren wurden, wohin ihre Eltern 1908 auswanderten. Als sie zurückkehrten, errichteten sie dieses Gebäude.

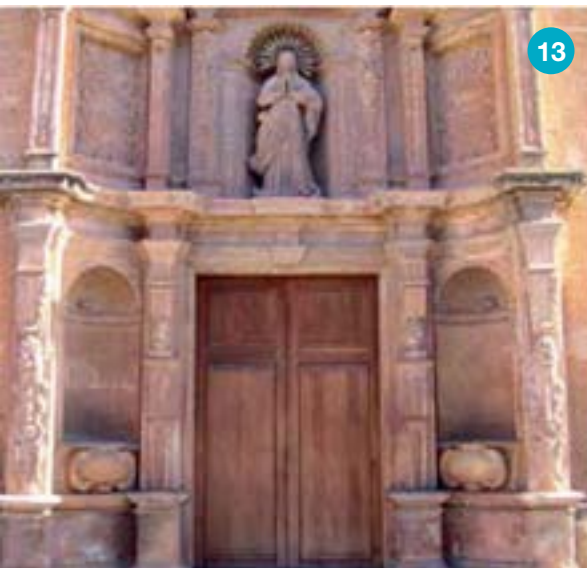
Wir gehen weiter geradeaus und sehen linkerhand unter der Hausnummer 46 **das Gebäude der Sparkasse La Caixa** **6**. Es wurde 1908 erbaut und war Sitz des „Foment Agrícola“, der Organisation zur Förderung der Landwirtschaft. Heute gehört es der Sparkasse La Caixa. Es ist ein Gebäude in neogotischem Stil, ein Werk von Miquel Salvà, dem „Priester Cànaves“. In der Mitte der Fassade ist das Wappen von Lluçmajor eingemeißelt.

Wenn wir der Straße weiter folgen, kommen wir zur Plaça Espanya, dem neuralgischen Kern der Stadt. Im Hintergrund sehen wir **das Rathaus von Lluçmajor** **7**. Das Gebäude ist ein Werk von Miquel Dalmau. Es wurde 1882 in eklektisch-historistischem Stil erbaut. Die Fassade ist unten mit mallorquinischem Marmor verkleidet. Oben befindet sich eine Uhr sowie ein achteckiger Pavillon aus Zink mit einer Glocke im Inneren und einer Wetterfahne an der Spitze.

An demselben Platz heben sich die Fassaden der Gebäude des **Cafè Colón** **8** und der **Hausnummer 25-26** **9** hervor. Das erste hat modernistische Anklänge in den Ornamenten und in der Verwendung der geschwungenen Linie (Giebel, Fenster ...). Das zweite, das früher das Dorfhaus war, ist eklektisch und kombiniert klassizistische mit regionalistischen Elementen (Fasadengestaltung im Erdgeschoss, Dekoration der Fenster mit pflanzlichen Motiven ...).

Vom Rathaus aus können wir die imposante **Pfarrkirche Sant Miquel** **10** sehen. Es handelt sich um das emblematischste Gebäude der Stadt. Man kann es schon von Weitem erkennen, egal auf welchem Zufahrtsweg man sich Lluçmajor nähert. Es ist zudem nach der Kathedrale von Palma die größte Kirche Mallorcas (siehe spezifische Broschüre).

Direkt neben der Kirche befindet sich das **Pfarrhaus** **11**, das ein charakteristisches Beispiel für die Herrenhäuser des XVIII. Jahrhunderts darstellt. Am Balkon befindet sich ein Waffenwappen, auf der Fassade eine Sonnenuhr. Sonnenuhren sind typisch für Lluçmajor, eine der Gemeinden Europas mit der größten Anzahl dieser Uhren.

Um unseren Spaziergang fortzusetzen, kehren wir zum Rathaus zurück. Von hier aus nehmen wir die Carrer de la Fira, bis wir zur Carrer del Convent gelangen, in die wir nach links abbiegen. Nach rund 200 Metern gelangen wir an die Plaça Sant Bonaventura. In der Mitte des Platzes befindet sich die **estàtua S’Espigolera** **12**, die Statue der Ährenleserin, ein Bronze-Denkmal das der aus Lluçmajor stammende Dichterin Maria Antònia Salvà gewidmet ist. Es wurde im Jahre 1965 von dem Bildhauer Horacio de Eguía erschaffen. Der Künstler hat sich von einem Gedicht der Dichterin inspirieren lassen, das „L’Espigolera“ heißt. Das Denkmal stellt ein Mädchen mit Zöpfen dar, das ein Bündel Ähren trägt. Maria Antònia Salvà hat diese Szene häufig beobachten können, da früher hinter den Erntearbeitern die Mädchen herliefen und die wenige Ähren aufsammelten, die diese zurückließen.

Gegenüber dem Platz befindet sich **das Kloster und die Kirche Sant Bonaventura** **13**.

Der erste Antrag zur Gründung eines Klosters in Lluçmajor datiert auf das Jahr 1576. Er beruhte auf eine Initiative des Klosters Jesús von Palma, das von dem in Lluçmajor geborenen Pater Catany gegründet worden war. Von dort aus kamen Ordensbrüder und andere Prediger und bettelten um Almosen an den Häusern des Dorfes. Die Karmeliterinnen versuchten sich in Lluçmajor anzusiedeln, aber die Bevölkerung entschied, dass es die Franziskaner sein sollten, die sich niederlassen durften. Nach Erledigung der bürokratischen Formalitäten, bezogen die Franziskaner ihr erstes Kloster, das sich in der Straße namens „Monestir“ (zu Deutsch: „Kloster“) befindet. In den ersten Jahren lebten die Franziskaner von den Zuwendungen, die ihnen die Gemeinde zukommen ließ.

Die Franziskaner fanden schnell Kontakt zur Bevölkerung. Zum einen durch ihre apostolische Arbeit und die Bereitstellung von Studienzentren, in denen Wissen weitergegeben wurde. Außerdem durch die Unterstützung der Kranken und Armen. Das Kloster von Lluçmajor wurde schnell zu einem wichtigen Zentrum des christlichen Glaubens und der christlichen Kultur.

1608 bezogen sie ihr Quartier an diesem Standort. Die Kirche wurde zwischen 1620 und 1656 erbaut. Das Kloster entstand nach der Kirche, in der zweiten Hälfte des XVII. Jahrhunderts. Die Kirche im Renaissance-Stil ist durch schlichte und elegante Linien gekennzeichnet.

Das Hauptportal aus dem XVIII. Jahrhundert ist barock, mit der für die Kirchen der Franziskaner charakteristischen „Himmelspforte“. In den seitlichen Mauernischen, die heute leer sind, befanden sich ehemals Statuen von Sant Francesc und von Ramon Llull. Im oberen Bereich in der Mitte ist eine Figur der Immaculata zu sehen. Darüber ist das Wappen der Franziskaner, das von einem Kreuz dominiert wird, eingemeißelt. Über dem Hauptportal gibt es eine Fensterrosette, eingefasst in ein konzentrisches Steinrelief, und rechts davon eine Sonnenuhr. Das seitliche Portal ist ebenfalls barock. Darauf ist Sant Bonaventura dargestellt. Der Turm hat einen quadratischen Sockel und ist oben von einer Balustrade umgeben.

Im Inneren der Kirche hebt sich die Kapelle von Bethlehem hervor, die für die Franziskaner ein wichtiger Andachtsort ist. Das barocke Altarwerk entstand Ende des XVII. Jahrhunderts. Der Chor wird von Bögen gestützt. Die Orgel wurde Ende des XVII. Jahrhunderts erbaut. Die Sakristei befindet sich rechts neben dem Altarraum und wurde von 1694 bis 1697 erschaffen.

Unter den berühmten Franziskanern aus Lluçmajor ist Pater Boscana (1775-1831) hervorzuheben, der an San Juan de Capistranos kalifornischer Mission teilnahm.

Die Restaurierung des Kreuzgangs begann im April 2006 und wurde im Juni 2007 eröffnet. Siehe Brochure 07.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

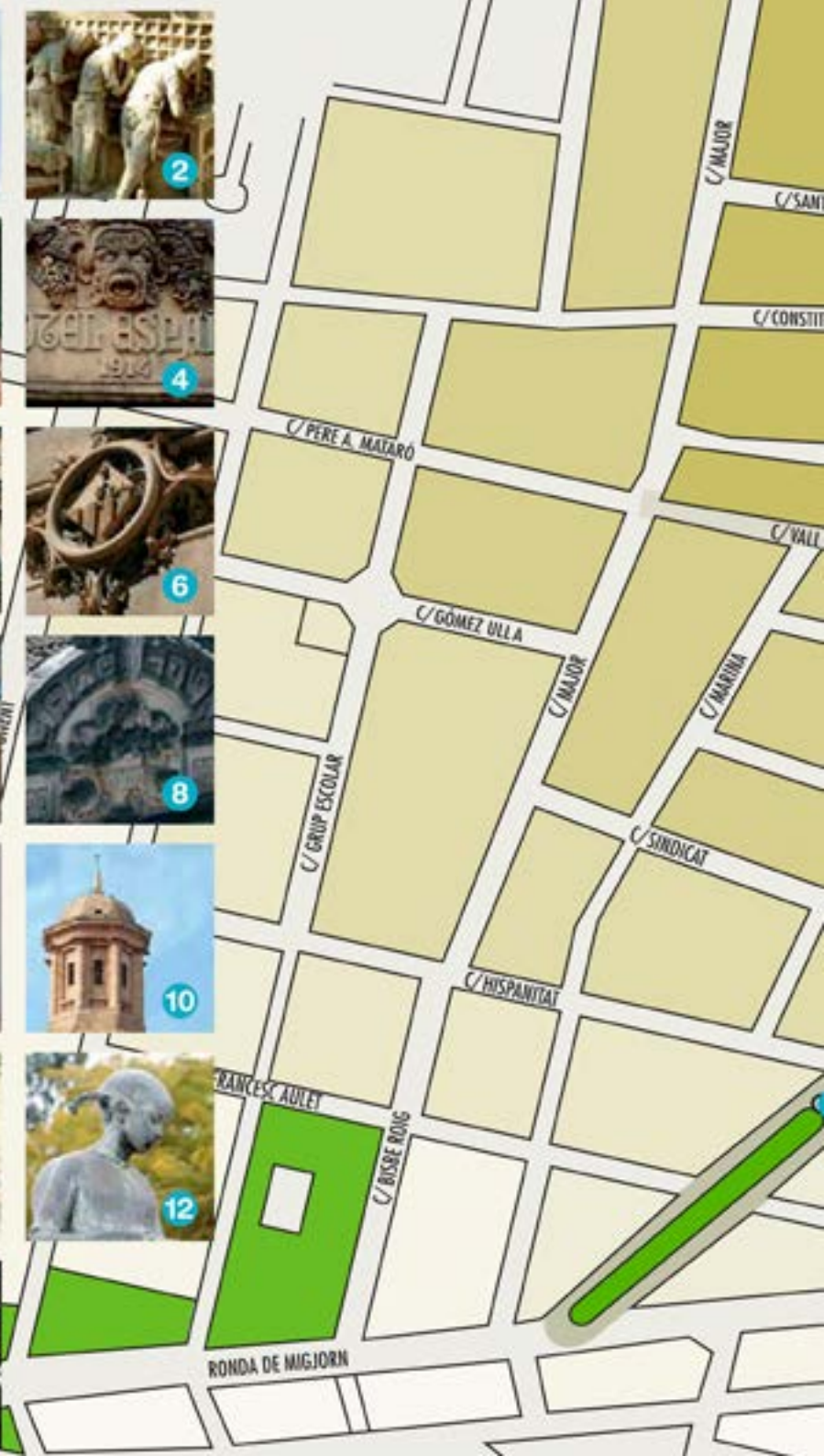
11

12

13

el teu **Llucmajor**
Municipi Turístic Mallorca

ÉS ÚNIC

tu **Llucmajor**
Municipio Turístico Mallorca

ES ÚNICO

your **Llucmajor**
Tourist District Mallorca

IS UNIQUE

dein **Llucmajor**
Touristische Gemeinde Mallorca

IST EINMALIG

www.visitllucmajor.com
turismo@llucmajor.org

Visitllucmajor Mallorca

Ajuntament de **Llucmajor**

www.llucmajor.org

